

LINDA LAEL MILLER

Autore, pelniusi
*Romance Writers
of America*
asociacijos
Noros Roberts
vardo apdovanojimą
už viso gyvenimo
kūrybą

ROMANTIKĖS
KOLEKCIJA

Ten ir čia

• svajonių knygos
Knygute.lt

Autorės, pelniusios
*Romance Writers
of America*
asociacijos

Noros Roberts
vardo apdovanojimą
už viso gyvenimo
kūrybą

ROMANTIKĖS
KOLEKCIJA

Romance Writers of America asociacija buvo įkurta 1981 metais. Jos misija – propaguoti aktyvią jausmų romanų rašytojų veiklą. Asociacija vienija daugiau kaip 10000 žmonių, kuriems artimas jausmų romano žanras.

Asociacija turi keletą prestižinių apdovanojimų. Vienas svarbiausių – Noros Roberts vardo apdovanojimas už viso gyvenimo kūrybą.

**Linda Lael
Miller**

TEN IR ČIA

Romanas

Versta iš: Linda Lael Miller, *There And Now*,
Harlequin Books, 2009

© Linda Lael Miller, 1992

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gražina Nemunienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2011

© Macduff Everton, The Image Bank, Getty Images, Flash Press Media, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2011

ISBN 978-609-03-0609-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Elizabetos Makartni nuotaika šiek tiek pagerėjo, kai pasukusi pro nutriušusią pašto dėžutę pamatė namą.

Baltas Viktorijos laikų pastatas stovėjo žvyruoto įvažiuojamojo keliuko gale, apsuptas obelių, gausiai žydinčių baltais su rausvu atspalviu žiedais. Iš priekio ir vienos pusės namą juosė veranda, o palei vakarinę sieną grotelėmis lipo laukinių rožių krūmai, apsipylę ryškiai raudonais ir geltonais pumpurais.

Sustabdžiusi mikroautobusą priešais garažą Elizabeta atsiduso ir pavargusiomis žalsvai mėlynomis akimis nužvelgė prieangį su smunkančiomis, nušiuirusiomis grindimis. Mažiau nei prieš dvejus metus ant laiptelių būtų stovėjusi teta Veritė, lauktų jos su šypsena ir apkabinimais, o mylimiausia pusseserė Ru peršoktų per prieangio turėklus ir pasisveikintų.

Elizabetos akys nevalingai priplūdo ašarų. Teta Veritė dabar jau mirusi ir tik vienas Dievas nežino, kur yra Ru. Tikriausiai vaikosi kokios nors sensacijos žinioms, rizikuodama sveikata ir gyvybe. Taigi Elizabetai teks pačiai įveikti prieš mėnesį įvykusių skyrybų su Janu

sukeltą traumą.

Truktelėjusi nosį ji atlošė pečius ir giliai įkvėpė stengdamasi sukaupti drąsą. Tada pasisiekė rankinę ir išlipo iš automobilio tempdama paskui save lagaminą. Itin modernius plastiko ir dūminio stiklo baldus ji mielai paliko Janui. Knygas, vaizdajuostes ir kitus asmeninius daiktus atgabens perkraustymo bendrovė kiek vėliau.

Elizabeta persimetė rankinę per petį ir nuėjo prieangio link. Aukšta žolė siekė baltų džinsų kelius. Prie durų su vitražo langeliu pastatė lagaminą ir ėmė raustis rankinėje ieškodama raktų, kuriuos paėmė iš nekilnojamo turto agento stabelėjusi Pušų Upės miestelyje.

Sena užrūdijusi spyna galiausiai pasidavė ir Elizabeta, vilkdama paskui save lagaminą, įėjo į gerai pažįstamą koridorių.

Buvo tikinčių, kad šiame name vaidenasi – tokia legenda Pušų Upės miestelio apylinkėse sklandė jau šimtą metų, tačiau Elizabetai tai buvo jauki vieta. Nuo penkiolikos metų, kai staiga mirė mama, ji tapo jos prieglobsčiu. Sielvarto priblokštas tėvas tada išsiuntė ją pas kiek ekscentrišką savo brolienę našlę Veritę.

Įėjusi į vidų Elizabeta atsirėmė į tvirtas duris

ir paskendo prisiminimuose. Tais pačiais metais turtingi Ru tėvai išsiskyrė ir Elizabetos pusseserė taip pat atvažiavo čia. Veritė Klaridž, mėgstanti pasakoti stebuklingas istorijas apie vaiduoklius, burtus ir žmonių keliones laiku iš vieno šimtmečio į kitą, tiesiog priėmė jas ir mylėjo.

Elizabeta prikando lūpą ir grakščiai atsitraukė nuo durų. Neverta tikėtis, kad teta Veritė vis dar klaidžioja po šiuos erdvius kambarius, nusprendė ir santūriai šyptelėjo.

Atsidūsėjusi pakabino rankinę ant suktinių laiptų apatinio stulpelio ir pakėlė lagaminą. Laiptų viršuje buvo trys miegamieji, visi dešinėje koridoriaus pusėje. Užkopusi į viršų Elizabeta stabtelėjo ir smalsiai pažvelgė į vienintelės duris kairėje, paskui palietė durų rankeną.

Už šios medžio plokštės nuo stiklinio verandos stogo ją skyrė dešimties pėdų tarpas. Nuolat uždarytos durys visuomet žavėjo jiedvi su Ru tikriausiai todėl, kad Veritė joms pasakojo labai įtikinamas istorijas apie už jų vykstantį gyvenimą.

Elizabeta nusišypsojo ir taip papurtė galvą, kad šoktelėjo smakrą siekiančios šviesios garbanos.

- Nors tu ir išėjai, tetule, - pasakė švelniai, - bet tavo stebuklinga galia vis dar tvyro čia.

Tai tarusi Elizabeta pravėrė duris kitoje koridoriaus pusėje ir įžengė į didįjį miegamąjį, anksčiau priklausiusį Veritei. Nors likusią namo dalį verkiant reikėjo tvarkyti, vienas miegamasis ir virtuvė buvo sutvarkyti - laukdamas atvykstant Elizabetos nekilnojamo turto agentas pasiuntė namų tvarkytojas.

Didelė labai tvarkinga lova su baldakimu atitrauktom užuolaidom buvo užklota vąšeliu nertu užtiesalu, apkrauta dekoratyvinėmis pagalvėlėmis, ore tvyrojo citrininis baldų polirolio kvapas. Elizabeta padėjo lagaminą ant mėlynu aksomu traukto suolo gale lovos ir susikišusi rankas į užpakalines džinsų kišenes apsidairė po kambarį.

Tarp dviejų didelių langų, kylančių nuo grindų iki pat lubų ir uždengtų banguotomis Notingamo nėrinių užuolaidomis, stovėjo didžiulė raudonmedžio spinta, laukianti tų kelių drabužėlių, kuriuos su savimi atsivežė Elizabeta. Priešais mažą iš plytų sumūrytą židinį stovėjo kelios karalienės Anos laikų stiliaus tamsiai mėlynu aksomu apmuštos kėdės, o priešingą sieną puošė kreminiu brokato užtiesalu užklotas gulimasis krėslas. Kambaryje dar buvo ra-

Šomasis stalas, kurį Veritė vadino sekreteru, ir tualetinis staliukas su suoleliu, kurio sėdimoji dalis buvo aptraukta blyškiomis rožėmis išsiuvinėtu audiniu.

Abiem rankomis nusibraukusi nuo veido susivėlusias garbanas Elizabeta priėjo prie tualetinio staliuko ir atsisėdo ant suolelio. Gerklėje įstrigo gumulas prisiminus, kaip ją prieš vasaros šokius šukuodavo Veritė.

Truputį virpančia ranka Elizabeta atidarė dramblio kaulu inkrustuotą brangenybių dėžutę. Viduje gulėjo Veritės mėgstamiausias pakabutis, jai dovanotas draugės.

Elizabeta suraukė kaktą. Keista, pagalvojo. Manė, kad subtilų kaklo papuošalą bus paėmusi Ru, nes ji taip mėgo brangenybes. Kuklus Veritės palikimas – namas, baldai, keletas apyrankių ir nedidelė suma banko sąskaitoje – buvo lygiomis dalimis padalytas Elizabetai ir Ru. Paskui pusseserės dar pačios tarpusavyje kai ką pasidalijo.

Elizabeta atsargiai atidarė dėžutę ir pasikabino pakabutį ant kaklo. Liūdnai nusišypsojo prisiminusi Veritės tvirtinimus, jog jis turįs magiškų galių.

Kaip tik tuo metu suskambėjo telefonas, iš-

gąsdindamas ją, nors nekilnojamojo turto agentas minėjo, kad telefonas prijungtas nauju numeriu.

- Alio, - pasakė ji į prancūziško telefono, stovinčio ant tualetinio stalelio, ragelį.

- Vadinasi, tau pavyko čia atvykti sveikai ir gyvai? - ragelyje nuskambėjo Džanetos Finč, vienos iš artimiausių Elizabetos draugių, balsas. Jos abi anksčiau mokytos pradinėje mokykloje Hilsdeile, netoli Sietlo.

Pažvelgusi į veidrodį Elizabeta šiek tiek nusiminė. Vėrinys visiškai nederėjo prie jos nerutinio su Seahawks¹ emblema.

- Kalbi taip, lyg man būtų tekę čia šliaužti per kulką krušą, - atsakė ji. - Viskas gerai, Džaneta. Iš tikrųjų.

Džaneta atsiduso.

- Skyrybos yra skausmingas dalykas, net jeigu pati nusprendei skirtis, - tyliai tarė ji. - Man regis, tau būtų geriau pasilikti Sietle, kur gyvena tavo draugai. Ką dar, be jau mirusios tetos ir Ru, kuri laksto po Pietų Afriką, Rytų Europą ar dar bala žino kur, tu pažįsti tame

¹ Sietlo amerikietiškojo futbolo komanda. (Čia ir toliau - vert. past.).

miesteliūkštyje?

Per langą Elizabeta matė kaimynų sodą. Tikrų tikriausia tiesa, kad dauguma jos draugių seniai išsikėlė iš Pušų Upės miestelio, o jos pačios gyvenimas bėgo Sietle nuo tos akimirkos, kai ištekėjo už Jano.

- Pažįstu save, - atšovė ji. - Ir seseris Bazbi.

Nors ir labai susirūpinusi, Džaneta nusijuokė.

Kaip ir Elizabeta, ji buvo vos trisdešimties metų, bet kartais tapdavo tikra niurzga.

- Seseris Bazbi? Nemanau, kad kada nors man apie jas pasakojai.

- Žinoma, kad pasakojau. Jos gyvena kitoje kelio pusėje. Senmergės, bet tikros nuotykių ieškotojos ir keliauninkės. Pasak tetos Veritės, jos jau išmaišė visą pasaulį ir netgi dalyvavo kažkokioje Taikos korpuso² misijoje.

- Nuostabu, - mestelėjo Džaneta, tačiau Eli-za- beta nelabai suprato, ką ji tuo nori pasakyti.

- Kai atvyksi manęs aplankyti, supažindinsiu su jomis, - pažadėjo ji, iš visų jėgų stengdamasi užgniaužti žiovilį. Pastaruoju metu ėmė greitai pavargti, tikriausiai nuo nepaliamųjų

² JAV humanitarinė organizacija.

emocinių stresų ir įtampos.

- Jeigu tai kvietimas, aš jį priimu, - skubiai pareiškė Džaneta. - Pasirodysiu penktadienio vakarą, padėsiu tau įsikurti.

Elizabeta nusišypsojo ir nužvelgė tobulai apstatytą kambarį. Nelabai čia reikėjo įsikurti. Aišku, ji norėjo pamatyti Džanetą, bet pirmą savaitgalį čia mieliau būtų praleidusi viena, rikiuodama savo mintis ir gerdama į save ma-loniją tetos Veritės namų atmosferą.

- Paruošiu spagečių su mėsos kukuliais, - pažadėjo galiausiai susitaikiusi su ta mintimi. - Kai jau būsi Pušų Upės miestelyje, paskambink man, pasakysiu, kur važiuoti.

- Man nereikia nuorodų, - visai pagrįstai atsakė Džaneta. - Tavo vestuvės vyko tame name; jei kartais pamiršai, aš buvau tarp svečių, - jos balse pasigirdo erzinančios gaidelės. - Ar pameni, mudvi su Ru ir dar dviem tavo kole-džo draugėmis buvome vienodai apsirengusios - pūstomis rausvomis suknelėmis ir įspūdin-gomis skrybėlaitėmis, o tavo pusseserė apgai-lestavo, kad negalime sutartinai dainuoti.

Elizabeta sukikeno ir užsimerkė. Kaip ji ilgė-josi Ru ir jos iš koto verčiančių juokelių. Ji giliai įkvėpė, paskui iškvėpė ir pasistengė, kad bal-

sas skambėtų džiaugsmingai ir Džaneta nustotų jaudintis.

- Lauksiu tavęs penktadienį, nepavėluok vakarienės, - perspėjo draugę Elizabeta. Paskui skubiai atsisveikino ir padėjo ragelį.

Lengviau atsidususi ji perėjo per kambarį, nosispyrė sportbačius ir išsitiesusi ant didžiulės lovos pasikišo rankas po galva. Bežiūrint į sudėtingo rašto nertą užtiesalą užplūdo šiltas gerumo jausmas.

Pasižadėjo vėliau surašyti pirkinių sąrašą, o dabar akims reikėjo kelių minučių poilsio.

Aiškiai buvo užsnūdusi, nes kai pabudo nuo muzikos, ant nerto kilimėlio prie lovos nebekrito saulės spinduliai. Kambaryje atvėso.

Muzika.

Širdis šoktelėjo į gerklę, ji atsisėdo ir apsižvalgė. Kambaryje nebuvo nei radijo, nei televizoriaus, tačiau tolimi lyg iš pasakos pianino garsai ir vaiko balselis vis dar skambėjo ausyse.

*Žibėk, žvaigždele, žibėki,
Kas esi, leisk man atspėti...*

Elizabeta nerangiai nusirito nuo lovos ir nuėjo ten, iš kur sklido garsai, bet kai priėjo koridorių, viskas nutilo.

Ji vis tiek nuskubėjo laiptais žemyn.

Maža svetainė, kurioje stovėjo tetos Veritės spinetas³, buvo tuščia, instrumentas uždengtas.

Pajutusi, kad dešiniajame smilkinyje jau pradeda kalti galvos skausmas, Elizabeta patikrino didelį senovinį radijo aparatą didžiojoje svetainėje ir televizorių ant spintelės virtuvėje.

Nė vienas iš tų prietaisų nebuvo įjungtas.

Ji persibraukė pirštais per suveltus plaukus. Tikriausiai draugės ne be reikalo rūpinasi. Gal skyrybos paveikė labiau, nei ji įsivaizduoja.

Per tas penkias minutes, kol stengėsi atgauti savitvardą, nusprendė, kad geriausia bus čiupti rankinę ir važiuoti į Pušų Upės miestelį nusipirkti produktų. Kadangi buvo palikusi batus, ėmė lipti į viršų užpakaliniais laiptais....

³ Styginis klavišinis muzikos instrumentas, nedidelis klavesinas.